

บทที่ 40.1

“ฮะ... แส็ก” ลุคส์หอบหายใจออกมาติดหนึ่งด้วยความเหนื่อยจากการออกแรงดันที่เขาไม่เห็นว่ามันจะช่วยอะไรตัวเองได้สักนิด ตรงกันข้าม... มันอาจยิ่งทำให้ใครก็ตามที่จับเขาคอดอยู่กับเตียงตอนนี้ สะใจขึ้นไปอีก

โธ่เว้ย! รู้รึนี่จะเชื่อคำเตือนของโลแกน คอยระวังตัวให้มากขึ้น แล้วก็พกปืนไปไหนมาไหน ตลอดเวลา...

แต่ใครจะนึกกันล่ะว่าขนาดเขาอยู่ที่บ้านของตัวเองดีๆ แบบนี้จะมีภัยมาเยือนถึงที่ ที่สำคัญ... ไ้หมอนี่ก็พยายามจะจับเขาลำแบบนี้... ยิ่งทำให้ลุคส์สับสนไปอีกว่าคนที่กำลังยึดร่างเขาไว้อยู่ตอนนี้มีตัวการมาจากโลแกนหรือว่าตัวของเขาเอง

เขาเคยเห็นชาวจำพวก... คนดังที่โดนแฟนคลับตามประกบจนถึงขั้นโดนทำร้ายหรือข่มขืน แต่ส่วนมากเรื่องพวกนั้นมักจะเกิดกับผู้หญิง แล้วอีกอย่าง ลุคส์ก็ไม่คิดว่าตัวเขาเองดังขนาดนั้น แต่ก็อีกนั่นแหละ ถ้าเกิดเขาโดนใครสักคนที่โรดจิตพอที่จะทำแบบนี้ เรื่องดังหรือไม่ดังอาจจะไม่ใช่ปัจจัยสำคัญ

“อะ... อีก” ร่างเล็กถูกขยับให้อนหงายขึ้นไป จากนั้นนิ้วมือของใครอีกคนที่แทรกผ่านโพรงปากของเขาเข้ามา กวาดเข้าไปด้านใน จ้วงน้ำเหนียวใสออกมาจากริมฝีปากคู่นั้นอย่างรุนแรง

ลุคส์อยากจะกัดมือของอีกฝ่ายที่รุกร้าเข้ามา หากเจ้าตัวเหมือนรู้ทัน ชักมือกลับออกไปได้ก่อน จากนั้นมือข้างนั้นก็เลื่อนไปตรงบริเวณร่างกายท่อนล่างที่เปลือยเปล่าของเขา ชายหนุ่มอ้าปากจะร้องห้าม หากยังไม่ทันได้พูดอะไรนิ้วเรียวยาวของคนคนนั้นก็สอดเข้ามาในร่างอย่างรุนแรง เพิ่มจำนวนจากหนึ่งนิ้วเป็นสองนิ้วโดยที่ไม่สนกับการต่อต้านของเขา

“อะ.. อะ!!! ยะ... อย่า...!” เสียงหวานกรีดร้อง ร่างกายดันเราไปมาหวังจะสามารถสลัดคนคนนี้ออกจากตัวเองได้ แต่แน่นอนว่ามันไม่น่าพา

มือแกร่งของคนที่ครอบเขายึดแน่นซึ่งถูกตรึงด้วยผ้าอยู่ตรงข้อมือทั้งสองข้างอย่างแน่นหนา ลุคส์รู้สึกได้เลยว่าตัวเขาสั่นเทาอย่างรุนแรงแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อนด้วยความกลัว เหมือนกับลูกกระต่ายที่ถูกหมาจิ้งจอกลั้มรสร้างของตัวเองอย่างไร้ความปราณี

“ยะ... อีก!!” ลุคส์ครางในลำคออย่างคนหมดแรง นิ้วที่อยู่ในร่างของเขาถูกถอนออกไปอย่างรวดเร็ว จากนั้นอย่างอื่นที่มีขนาดหนาและใหญ่กว่าก็ถูกดันเข้ามาแทนที่โดยไม่สนว่าร่างกายของเขาจะปรับสภาพทันไหม

“ฮีก... พะ... พอได้แล้ว” เสียงหวานครางอย่างอ่อนวอน เขาคิดว่าตัวเองควรจะกรีดร้องตะโกนเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่พอคิดว่าแถวๆ นี้แทบจะไม่มีใครเลย ชายหนุ่มก็รู้สึกว่ามันไร้ประโยชน์เปล่า ความคิดที่คิดจะแหกปากในตอนแรกจึงเลื่อนไป เปลี่ยนเป็นคำถามที่เต็มไปด้วยความไม่เข้าใจแทน “นะ... นายเป็นใคร อีก!! กันแน่”

ไม่มีเสียงใดๆ หลุดออกมาจากปากของคนที่กำลังข่มขืนเขา ทันทีที่ร่างกายส่วนนั้นของร่างสูง ขำแรกเข้ามา ลุคส์ก็ร้องออกมาลั่นอีกครั้งด้วยความเจ็บปวด น้ำตาไหลลงอาบทั้งสองแก้ม ผ้าที่ปิดตาของเขาอยู่เปียกชื้นไปหมด

“ยะ... อยะ... ไตโปรด ไตโปรดเถอะ” เสียงหวานอ่อนหวานอย่างน่าสงสาร ร่างกายทุกส่วนเกร็งแน่นอย่างแข็งขืนกับสัมผัสของใครก็ไม่รู้นั้น และเมื่อยิ่งเกร็ง ความเจ็บปวดก็ยิ่งทวีคูณ ลุคส์รู้สึกได้เลยว่าร่างกายของเขาจุกเสียดไปหมด อยากจะขอร้องอ่อนวอนให้คนคนนั้นฆ่าเขาให้ตายเลยเสียให้รู้แล้วรื้อด... ทำไมเขาต้องมาเจออะไรแบบนี้ด้วย

“อึบ...!!” ชายหนุ่มกระตุกร่างอีกครั้งเมื่อคนด้านบนประกบริมฝีปากลงมาจูบอย่างรุนแรง หากทันทีที่สัมผัสอ่อนนุ่มนั้นทาบทบนปากเขา ลุคส์กลับรู้สึกได้ว่ามันคุ้นเคยอย่างประหลาด ยิ่งตอนที่ลิ้นร่อนสอดเข้ามาภายใน ช่างเป็นสัมผัสที่ชวนให้หลงใหล เคลิบเคลิ้ม และโหยหา

โลแกนเธอ...? คนที่อยู่ตรงหน้าเขาตอนนี้คือโลแกนเธอ? คนที่กำลังย่ำยีร่างกายของเขาอยู่ที่นี่... คือคนที่เขาอยากเจอที่สุดจันเธอ?

“อะ... แส็ก” คนด้านล่างส่งเสียงหอบออกมาเบาๆ เมื่ออีกฝ่ายผลุบออกแล้วเลื่อนมือไปแหวกต้นขาเรียวให้เปิดกว้างออก จากนั้นก็กระแทกตัวเข้ามาซ้ำๆ อย่างเหินกระหาย

“อะ... อ๊ะ...!” ลุคส์ปล่อยให้เสียงหวานของเขาเล็ดลอดผ่านลำคอ ความคิดที่ว่าอีกฝ่ายคือโลแกนทำให้ชายหนุ่มหายเกร็งลงไปมาก และนั่นทำให้ความเจ็บปวดทั้งหมดที่มีอยู่ในตอนแรกค่อยๆ เลือนหายไป แทนที่ด้วยความเสียวซ่าและอบอุ่น

เขาตัดสินใจขยับ... อุบหน้าของเขาลงกับหมอนที่หนุนหัวอยู่แรงขึ้นเพราะหวังจะให้ผ้าที่ปิดตาเขาอยู่หลุดออก ความพยายามของเขาแทบจะไร้ผล... คนที่มัดผ้าปิดตาเขาไว้มัดมันติดแน่นจริงๆ

“อะ... อือ... อ๊ะ!!” ชายหนุ่มร้องครางอีกมาระลอกเมื่อคนด้านบนกระแทกลงมาในร่างเขาอย่างรุนแรง มือแกร่งยึดต้นขาของลุคส์ไว้ บังคับให้มันกางออกมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ จากนั้นก็เริ่มเลื่อนฝ่ามือไปหยอกเย้ากับแกนกลางของเจ้าตัวอย่างชุกชอน ทำเอาลุคส์สะดุ้งอีกเฮือก สัมผัสทั้งหมดนี้แทบจะทำให้เขาคลั่งไปจริงๆ

หากในที่สุดผ้าผืนนั้นที่ปิดตาก็เผยออกมาจนได้ แม้จะแค่นิดเดียว เพียงเสี้ยววินาทีเดียว หากมันเป็นเสี้ยววินาทีเดียวกับที่อีกฝ่ายเหลือบสายตามามองเขาเช่นกัน และนั่นทำให้สายตาสองคู่ประสานกัน

ใบหน้าที่เหมือนกันและกันไม่มีผิดนั้นทำเอาลุคส์ใจกระตุกzubก่อนเปลี่ยนเป็นอุ่นซ่า ยินดี ในขณะที่โลแกนเบิกตากว้างขึ้นนิดหนึ่ง เห็นได้ชัดว่าอึ้งและตกใจไม่น้อยที่ลุคส์ได้เห็นใบหน้าของเขา

แฝดคนน้องรีบขยับมือไปปิดตาของลุคส์อีกรอบเหมือนเดิม ถึงจะรู้แก่ใจดีว่าสายไปแล้วก็ตาม

“ละ... โลแกน” ลุคส์ละล้าละลัก พยายามขยับมือที่ถูกผูกติดกันไว้ไปหาคนตรงหน้า หวังจะสามารถสัมผัสเจ้าตัวได้ “นั่นนายใช่ไหม โลแกน... โลแกน!”

คนถูกเรียกคำรามในลำคอชนิดหนึ่งอย่างชัดเจน ก่อนเจ้าตัวจะเลื่อนหน้าลงไปประกบจูบกับคนด้านล่างอีกรอบอย่างรุนแรงและโหยหา

ลุคส์ขยับแขนที่ถูกมัดติดกันขึ้นไปโอบหลังคออีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว เขาถลาร่างเข้าไปกอดคนด้านบนแน่น ปล่อยให้เสียงหวานครางออกมาจากลำคอเพราะความเสียวซ่า แกนกลางของอีกฝ่ายยังคงอยู่ในร่างของเขา และมันก็ไม่ทำให้เขาเจ็บหรือทรมานอีกต่อไปแล้ว

“ฮึก...” ลุคส์หลุดเสียงสะอื้นออกมาเบาๆ “นะ... นาย... รู้ไหมว่าฉัน กะ... กลัวแค่นี้”

โลแกนไม่ตอบคำถามนั้น ชายหนุ่มเลื่อนริมฝีปากไปเคลือบเลียอยู่ที่ใบหูของคนในอ้อมแขน ดัด
ลิ้นเลียอยู่ตรงนั้นพร้อมกับกระซิบมือที่ยึดเอวของอีกฝ่ายเอาไว้แน่นขึ้น จากนั้นก็เริ่มเร่งจังหวะขึ้นลง
พร้อมๆ กับครอบใบหูนั้นเข้าไปในโพรงปาก ดัดลิ้นร้อนไประมาอย่างชุกชุน

“ฮะ...!! ฮะ!!” ลูคัสสะดุ้งแรงๆ จิกนิ้วเท้าลงบนฝ่ามือด้วยความเสียขวัญ หูเป็นจุดอ่อนของ
เขามาแต่ไหนแต่ไรแล้ว และโลแกนเองก็รู้เรื่องนี้ดี “ແຂກ.. โลแกน... ฉันคิดถึงนาย คิดถึงนายจนแทบบ้า
โลแกน ฉัน... แส็ก ฮะ!! โลแกน--”

เสียงหวานถูกริมฝีปากของอีกฝ่ายดูดกลืนหายไปอีกครั้ง โลแกนประกบริมฝีปากลงบนริมฝีปากคู่
สวย ผละออก จากนั้นก็ทาบทลงไปอีกครั้ง ท่าแบบนี้วนซ้ำไปมาหลายครั้ง จากนั้นก็กระแทกร่างของอีก
ฝ่ายลงมาเป็นครั้งสุดท้าย ลูคัสจิกนิ้วลงบนแผ่นหลังกว้างของน้องชาย จากนั้นก็ตรงออกมาอีกระลอก
ปล่อยให้ความสุขสมของร่างกายพุ่งขึ้นมาถึงจุดสูงสุด จากนั้นน้ำสีขาวขุ่นก็ทะลักออกจากร่างของเขา

“ແຂກ... แส็ก” ลูคัสครางออกถี่ๆ รู้สึกได้ถึงน้ำเหนียวเหนอะหนะที่ไหลอยู่ในร่างเขา ชายหนุ่มวาง
ริมฝีปากลงบนปากของอีกฝ่าย ขบริมฝีปากลงเบาๆ บนนั้นเหมือนดัดพ้อ จากนั้นก็พูดเสียงเบาติดตลก
“นาย... ไม่ใส่ถุงยาง... อีกแล้วนะ”

“ปากดี” โลแกนพึมพำ และลูคัสเพิ่งจับสังเกตได้ว่าน้องชายของเขากำลังโกรธก็ตอนนี้ ก่อนหน้า
นี้เขาแต่กลัวจนทำอะไรไม่ถูก แต่ตอนนี้พอสติเริ่มมา รู้แล้วว่าอีกฝ่ายคือน้องชายฝาแฝดของตน เขาก็เริ่ม
จับอะไรหลายๆ อย่างได้

“โลแกน?”

ไม่มีเสียงตอบรับกลับมาจากคนที่กำลังดันตัวเขาออกเบาๆ ลูคัสใจกระตุกวบตันที่

“โลแกน... นายเอาผ้าปิดตาออกก่อนได้ไหม ฉันอยากเห็นหน้านาย... แล้วก็แก้มัดที่มี...”

โลแกน นายฟังอยู่รึเปล่า”

ลูคัสคิดว่าเขาได้ยินเสียงหัวเราะเย็นๆ จากปากอีกฝ่าย มันทำให้เขาต้องลอบกลืนน้ำลายลงคอ
เสียวๆ เวลาหมอนี้หัวเราะแบบนี้ที่ไรไม่เคยเป็นเรื่องดี

“อยากเห็นหน้าฉันหรือ ลูคัส?” เสียงทุ้มต่ำกระซิบที่ข้างหูชวนให้คนที่อยู่ด้านล่างขมุกขมูย

“เสียใจด้วยนะ แต่เวทีนี้เป็นของฉัน ฉันอยากจะทำอะไรมันก็เรื่องของฉัน”

นี่แหละ โลแกนตัวจริงเสียงจริงเลย

“อะ... ไอ้บ้าโลแกน! นายทำแบบนี้กับฉันไม่ได้นะ! ฉันเป็นพี่ชายนายนะโว้ย อะ...!” ลูคัสเริ่ม
ออกแรงดันอีกรอบเมื่อมือหนาดันตัวเขาให้นอนคว่ำลง กตศิระลงบนเตียง จากนั้นก็เกลี้ยนิ้วลงบนปาก
ทางเข้าด้านหลังอีกครั้ง

ลูคัสสะดุ้งเฮือก ครางออกมาจากริมฝีปากคู่สวยอีกระลอกเมื่อร่างหนาตันส่วนนั้นเข้ามาผ่านปาก
ทางของเขาอย่างรวดเร็ว เจ้าตัวจิกนิ้วลงบนหมอนโดยที่มือทั้งสองข้างยังคงถูกมัดติดกัน ปล่อยให้คน
ด้านหลังกระแทกตัวเข้ามาในร่างกายเขาอย่างหนาใจ

ร่างกายทั้งหมดของเขามันร้อนผ่าว... รู้สึกราวกับอยู่ในนรกยังงี้ยังงั้น

“ละ... โลแกน” เสียงนั้นอ่อนหวาน “ขอรอสละ... แส็ก... ฉันยังเห็นหน้านาย อยากกอดนาย...
ขอรอสละนะ เราไม่ได้ อีก! เจอกันมา... ครึ่งปีแล้วนะ”

“อ้อ ไข่!” เสียงนั้นประตบประชั้น จากนั้นก็แรงจิ้งหะกระแทกมากขึ้น นัยน์ตาคูคมมองร่างที่สั่นเทิ้มของพี่ชายด้วยสายตาคมกrieb “ครึ่งปีของนายมันคงนานเกินไปไข่”ใหม่ถึงได้รอกันไม่ได้ แต่ก็นะ... ฉันมันโง่เองแหละที่คิดว่านายคงจะรอฉัน คนปกติที่ไหนเขาจะรอกันนานขนาดนั้น”

“นะ... นายพูดเรื่องอะไร” น้ำเสียงของแฝดคนที่สับสนจริงๆ “ฉัน... รอนายมาตลอด...”

“แต่ระหว่างที่รอ นายก็เล่นสนุกกับคนอื่นด้วยไข่”ใหม่ล่ะ” โลแกนพูดกลับด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือก “อย่างไข่แวนหน้าเห่ที่เป็นครูฝึกของนายใจ เป็นยังใจละ สีสลาของหมอนั้นดีกว่าของฉันใหม่ ตอนมีเช็กส์กับหมอนั้น สนุกกว่าตอนนอนกับฉันรีเปล่า”

“ฉันไม่รู้ว่านายพูดอะไร--” หากเสียงหวานขาดห้วงไปเพราะโลแกนกระแทกร่างเข้ามาอย่างแรง มือหนาเลื่อนมาบดยอดดอกของเขาอย่างไ้ร่ความปราณีพร้อมกับก้มหน้าลงมาเป่าลมหายใจตรงบริเวณชอกคอเขา

“อ๊ะ... อ๊ะ!! เดี่ยว โลแกน--- ถ้านายทำแบบนั้น... อ๊ะ!!”

ชายหนุ่มกระตุกตัวอีกครั้ง จากนั้นน้ำสีขาวพุ่งก็ทะลักออกมาอีกระลอก ลูคัสรู้ได้เลยว่ามันคงกระจายเต็มฝ่ามือที่นอนของเขาแล้ว แม้ว่าเขายังจะถูกปิดตาอยู่ก็เถอะ

“อีก...!” ชายหนุ่มสะดุ้งเฮือกอีกรอบเมื่อคนด้านบนดันตัวเขาไปนอนหงายบนเตียงอีกครั้ง จับข้อขอกของเขาขึ้นไปพาดขาของตัวเองแล้วกระแทกร่างลงมาอีกรอบ ลูคัสดันพละ่านไปมา ความเสียวซ่านทั้งหมดที่ได้รับ สัมผัสทั้งหมดจากคนตรงหน้ากำลังจะทำให้เขาคุมคลั่ง

“อ๊ะ... โลแกน มะ... ไม่ไหวแล้ว ชะ... ขอพักก่อน แส็ก.. อีก!! โลแกน!!”

ร่างสูงโน้มหน้าลงมาประกบจูบบนริมฝีปากนั้นอย่างร้อนแรงอีกครั้ง ไม่หยุดกับการกระทำของตัวเองตามที่คนด้านล่างขอ ก็เขาดังใจไว้แล้วว่าจะทำโทษหมอนี่... ไม่ว่ามันจะขอร้องอะไรมา เขาจะทำในสิ่งที่ตรงข้ามทั้งหมด!

“อ๊ะ... อ่า... โลแกน ฉันคิดถึงนาย” เสียงหวานเอื่อยออกมาอย่างพริ้วแพ้อ รู้สึกได้ว่าหางตาร้อนขึ้นอีกครั้งแม้จะยังถูกผ้าปิดเอาไว้อยู่ “ฉันรักนาย โลแกน... อย่าทิ้งฉันไป อย่าปล่อยให้ฉันอยู่คนเดียวอีกเลยนะ โลแกน... ฉันรักนายนะ”

คำพูดพริ้วแพ้อประโยคนั้นทำให้คนด้านบนชะงักกึกแทบจะในทันที นัยน์ตาสีฟ้าคูคมเบิกกว้างขึ้นอย่างตื่นตะลึง ก่อนเจ้าตัวจะกัดฟันกรอดแล้วถลาตัวเข้าไปกอดคนที่นอนอยู่บนเตียงแนบแน่นอย่างอึดอั้น

“ถ้านายรักฉัน... แล้วทำไมนายถึงต้องไปนอนกับไข่หมอนั้นด้วย! นายบอกฉันมาเลยดีกว่าลูคัสว่านายนอนกับหมอนั้นมาแล้วกี่ครั้ง นายทำกับใครมาแล้วบ้าง นายบอกฉันมาเลยดีกว่า!”

“...ทำไมนายถึงคิด... ว่าฉันนอนกับ... ไม่เคลิสละ?”

“ก็ฉันเห็นหมอนั้นอ้วนมาส่งที่บ้านวันนี้!”

ออยู่ๆ ลูคัสก็เข้าใจขึ้นมากะจ่างว่ความเข้าใจผิดนี้มันเริ่มมาจากตรงไหน

ชายหนุ่มถอนใจเบาๆ หึ่งๆ ที่ใบหน้ายังแดง ตัวแดงเป็นจ้ำๆ ไปหมด จากนั้นเจ้าตัวก็ขยับแขนที่ถูกพันหนาการติดกันโอบกอดอีกฝ่ายแน่นขึ้น วางริมฝีปากลงบนแก้มของคนด้านบนจากนั้นจึงอธิบายด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ฉันไม่ได้นอนกับหมอนั้น”

“ฉันเห็นนายจูบเขา”

“ฉันนึกว่านั่นเป็นนาย”

คำอธิบายสั้นๆ นั้นทำเอาโลแกนชะงักกึกไปอีกรอบ ดวงตาเบิกกว้างขึ้นเหมือนจะถลนออกมา จากนั้นเจ้าตัวก็เริ่มวอย

“หา!??”

“ฉัน... ไม่ค่อยสบายวันนี้ แล้วทุกอย่างมันตื้อไปหมด” ลูคัสพยายามอธิบายด้วยน้ำเสียงสั้นๆ มันปนมากับการหอบหายใจนิดๆ... ไม่อยากเชื่อว่าเขาต้องมาพูดอะไรเป็นเรื่องเป็นราวแบบนี้ทั้งๆ ที่ร่างของคนตรงหน้ายังคงอยู่ในร่างของเขา “พอหมอนั้นอุ้มฉันมาส่งที่บ้าน... ฉันนึกว่านั่นคือนาย ก็เลย...”

“นายเคยคิดว่าไอ้หน้าเหี่ยนั่นคือฉันรึอะ” โลแกนกัดฟันกรอด ดันพี่ชายฝาแฝดของตัวเองไปนอนราบกับเตียงอีกรอบจากนั้นก็ดึงท่อนขาของแฝดคนที่เข้าหาตัวมากขึ้น ลูคัสร้องครางออกมาเบาๆ สะดุ้งตัวน้อยๆ เพราะสัมผัสสวามิภักดิ์นั้น “รู้อะไรไหม นั่นมันแยกว่าอีก นายเห็นฉันเป็นหมอนั้นไปได้ยังไง ฉันดูดีกว่าหมอนั้นเป็นร้อยเท่า!”

นิสัยหลงตัวเองแบบนี้... ไม่คิดแน่ น้องชายฝาแฝดเขาชั่ว...

คิดแบบนี้แล้ว ลูคัสก็หลุดหัวเราะออกมาเบาๆ และนั่นยิ่งทำเอาโลแกนขมวดคิ้วมุ่นเข้าไปใหญ่

“อะไร? คุณพี่ชาย มีอะไรน่าขำรึไง?”

“นายเอาผ้าที่ปิดตาฉันอยู่ออกก่อนสิ” ลูคัสต่อรอง โลแกนกระชากผ้าผืนนั้นที่ว้อกตัดราคาฉาบ และเมื่อได้เห็นหน้าอีกฝ่ายถนัดขึ้น ลูคัสก็ยกยิ้มหวาน

“นายหึงฉันจนไหนเธอ โลแกน?”

“!!!”

“อ่า... ให้อาย..” แฝดคนที่พูดเหมือนพรวดเพื่อขณะเลื่อนมือไปลูบใบหูอีกฝ่ายที่แดงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด “เพิ่งรู้ว่านาย... ทำตัวน่ารักก็เป็นด้วย”

“หนวกหูนา!” โลแกนว่าพร้อมกับกระแทกสะโพกลงไปอีกรอบ ลูคัสสุทธานออกมาเบาๆ ก็หอบหายใจถี่ก่อนจะยกยิ้มอีกรอบ

“ฉันไม่มีอะไรกับไมเคิลจริงๆ”

“ฉันจะรู้ได้ไง”

“แล้วนายมีอะไรกับคนอื่นระหว่างครึ่งปีที่ผ่านมาล่ะ?”

โลแกนเงยบ แม้มริมฝีปากแน่นขึ้น และลูคัสคลี่ยิ้มอย่างมีชัย ไม่สนว่าร่างกายของตัวเองเต็มไปด้วยเหงื่อจากการบรรเลงเรื่องบนเตียงด้วยกันมากับคนด้านบน

“ฉันไม่มีใคร...”

“แล้วฉันจะรู้ได้ไง? ถูกไหม” น้ำเสียงนั้นอ่อนโยนทีเดียว และนั่นทำให้โลแกนต้องเบือนหน้าหนีไปอีกทางหนึ่งทันที

“แต่ฉันเชื่อใจนาย โลแกน” ลูคัสว่า มือที่ยังติดกันอยู่ทั้งสองข้างทำให้เคลื่อนไหวไม่สะดวกนัก แต่เขาดึงคอของร่างสูงให้หันมามองหน้าเขาจนได้ “นายล่ะ เชื่อฉันหน่อยได้ไหม?”

คนที่เอาชนะใครต่อใครมาได้ตลอด ทำภารกิจได้สำเร็จมาทั้งหมดเพิ่งจะรู้เหมือนถูกตอนจนมุมก็คราวนี้แหละ

“ฉันเชื่อ” โลแกนพูดออกมาอย่างเสียไม่ได้ จากนั้นเจ้าตัวก็เลื่อนริมฝีปากลงไปจูบกับคนด้านล่างอย่างอ่อนหวาน และเมื่อผละออกมา ชายหนุ่มก็ดึงตัวพี่ชายเข้าไปกอดแน่นขึ้น พูดด้วยน้ำเสียงหวงแหน

“นายเป็นของฉัน ลูคัส”

“ฮืม”

“ฉันไม่ยอมให้นายมีคนอื่นหรอก”

“ฉันก็เหมือนกัน” น้ำเสียงนั้นกลัวหัวเราะอย่างเป็นสุข ยิ่งได้เห็นโลแกนอยู่ตรงหน้าเขาแบบนี้แล้ว ... รู้สึกราวกับว่าความเหงา ความโดดเดี่ยวที่ผ่านมาทั้งหมดเป็นเรื่องโกหกอย่างไรอย่างนั้น

ลูคัสปล่อยให้น้องชายขยับสะโพกแรงขึ้นตามจังหวะ และเมื่ออีกฝ่ายถึงจุดสุดยอดอีกครั้งหนึ่ง ชายหนุ่มก็รู้สึกตัวเองหมดแรงจนแทบอยากจะสลบคาอ้อมกอดของอีกฝ่ายไปเลย

โลแกนผละร่างออกอย่างเชื่องช้า ก่อนจะเอื้อมมือไปปลดผ้าที่ผูกข้อมือของลูคัสเอาไว้ในที่สุด

“ฉันดีใจที่นายมาหานะ โลแกน” ลูคัสพูดเสียงหวาน หากอีกฝ่ายเผลอไปอีกทางนิดหนึ่ง เห็นได้ชัดว่าเจ้าตัวเหมือนยังกำกึ่ง อยากรมาแต่ก็กังวลอะไรไม่เข้าท่า ลูคัสเลยดึงอีกฝ่ายให้ลงมานอนข้างๆ ตัวเขาเพื่อมองหน้าชัดๆ “นายจะทำแบบนี้ต่อไปอีกนานแค่ไหน?”

โลแกนรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังพูดถึงเรื่องอะไร แต่เขาไม่มีคำตอบให้คำถามนั้น

“นาย... จะต้องทำงานนี้ไปตลอดชีวิตของนายเลยจ้ะเหรอ?” มีร่องรอยความเจ็บปวดปนมากับน้ำเสียงนั้น ลูคัสเลื่อนมือไปลูบใบหน้าของอีกฝ่ายยังแผ่วเบาราวกับจะขอร้อง

“ฉัน... ฉันไม่รู้” เสียงทุ้มตอบกลับอย่างไม่แน่ใจ นิ้วเรียวยาวไปไลใบหน้าของอีกฝ่ายบ้างอย่างอาทร เขาอย่างให้คำมั่นกับคนตรงหน้า แต่ก็กลัวว่าตัวเองจะรักษาสัญญาเอาไว้ไม่ได้ด้วยเช่นกัน

“ฉันอยากให้นายเลิก” ลูคัสกลั้นใจพูดออกมาและโลแกนสัมผัสได้เลยว่านิ้วมือของพี่ชายเขาสั่น “กลับมาอยู่ที่โลกฝั่งนี้เถอะ นายไม่จำเป็นต้องทำงานอะไรที่เสี่ยงตายขนาดนั้น”

“ฉันทำแบบนั้นไม่ได้หรอก” โลแกนหลบตาอีกฝ่าย และได้ยินเสียงถอนหายใจที่บ่งบอกถึงความผิดหวังของลูคัส “ฉัน...”

“ไม่หรอก ฉันเข้าใจ” แผลคนพี่ว่า “มันคือความฝันของนาย ถ้านายมาบอกให้ฉันเลิกเล่นเปียโนเพื่อนาย ฉันก็คงลังเลเหมือนกัน”

มันไม่ใช่แบบนั้น.... โลแกนได้แต่ตรงใจในใจ ใจจริงแล้วเขาไม่ได้คิดอยากจะทำงานเพื่อผู้คนหรืออะไรแบบนั้น เขาไม่สนหรอกว่าคนพวกนั้นจะเป็นยังไง แต่คำสั่งของท่านพ่อทำให้เขามีตัวตนอยู่ตรงนี้ ถ้าเขาไม่ทำตาม ถ้าเขาคิดจะฝ่าฝืน... ก็จะไม่มีเขาอีกต่อไป

“ฉันอยากให้นายมาฟังเปียโนของฉัน” ลูคัสพูดเสียงเบา มือยังคงไม่ละออกจากใบหน้าของอีกฝ่าย โลแกนนิ่งเงียบไปครู่หนึ่งก่อนจะตัดสินใจรับปาก

“ฉันจะไปดู”

ลูคัสเงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่ายอย่างไม่อยากเชื่อ

“นายพูดจริงเหรอ?”

“ฮืม” พูดพลงขยับมือของลูคัสแนบหน้ามากขึ้นอย่างหวงแหน “ฉันจะพยายาม... ไปฟังเปียโนของนายให้ได้มากที่สุด”

“นายสัญญาแล้วนะ”

“ฉันสัญญา”

ลúčส์ต่งใบหน้าของแฝดคนน้องเข้ามาจูบอย่างอ่อนโยนและโหยหา

“แล้วก็อย่าลืม... ดอกไม้ล่ะ?”

“อืม ไม่ลืมหรอก” โลแกนว่าพร้อมกับทาบริมฝีปากลงบนหน้าผากของตรงหน้าอย่างอ่อนโยน แค่อสัมผัสสังายๆ นั้นก็ทำให้ลúčส์รู้สึกอุ่นชานขึ้นมาทั่วร่าง

แค่นี้เอง... สิ่งที่เขาต้องการมาตลอด แค่น้องชายของเขาเท่านั้น...

“ขอบคุณนะ ที่คอยส่งมาให้ตลอดเลย” แฝดคนพี่พึมพำ รอยยิ้มเล็กๆ อย่างเป็นสุขปรากฏขึ้นบนมุมปาก และนั่นทำให้โลแกนอดยิ้มตามไม่ได้

“ชอบหรือเปล่า?”

“ชอบสิ”

“ดีจัง” โลแกนว่าพร้อมกับหัวเราะร่วน “ฉันก็ไม่ค่อยมีรสนิยมเรื่องพวกนี้ด้วย นายก็รู้... แต่ก็ดีแล้วที่นายชอบ”

“อ้อ” เจ้าตัวตอบรับพร้อมกับหลับตาลงเมื่อโลแกนเลื่อนหน้าลงมาจูบเขากีกรอบอย่างอ่อนโยน รู้สึกราวกับหางหายสัมผัสนี้ไปนานเหลือเกิน